

opusdei.org

Prelāta vēstule (februāris 2010)

Savā šā mēneša vēstulē Prelāts prelatūrā Opus Dei izsludina Marijas gadu, lai tādējādi pateiktos Kungam par to, ka pirms 80 gadiem Viņš svētajam Hosemarijai ļāva ieraudzīt, ka Opus Dei ir ceļš uz svētumu arī sievietēm.

22.11.2010

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā
manas meitas un manus dēlus!

Šajā mēnesī aprit 80 gadi, kopš brīža, kad svētais Hosemarija ieraudzīja, ka Opus Dei ir ceļš arī sievietēm. Mēs zinām, ka mūsu Tēvs 1928.gada 2.oktobrī, kad viņš saņēma atklāsmi par Darba dibināšanu, domāja, ka tas paredzēts vienīgi vīriešiem. Tāpēc mēs varam iztēloties, cik pārsteigts un priecīgs viņš bija, kad dažus mēnešus vēlāk, 1930.gada 14.februārī, Dievs lika viņam saprast, ka Viņš ir rēķinājies arī ar sievietēm, ka viņas ar savu piemēru darbos un vārdos visur liecinās par profesionālā darba un visa veida ikdienišķo apstākļu svētdarīšanu. Pēc gadiem viņš pateicās Dievišķajai Apredzībai sekojoši: **„Patiešām, bez izteiktas Kunga gribas un bez jūsu māsām, Darbs būtu palicis kropls”** . [1] Viņš daudzreiz mums tādā veidā lika saprast, manas meitas, cik liela atbildība gulstas uz katru no jums. Nedaudz novirzoties no tēmas, es lūdzu jūs uzticēt

Debesīm kādu nodomu, kas darītu jūs ļoti laimīgas.

Pēc 1930.gada 14.februāra svētais Hosemarija pūlējās, lai šo ceļu uz svētumu pasaulīgo lietu vidē – Opus Dei – atklātu visu profesiju, visu rasu un visu sociālo slāņu sievietēm. Šodien mēs pateicamies Svētajai Trīsvienībai, jo ir vispārzināms, kā, neraugoties uz visām grūtībām, kuras nācās pārvarēt, it īpaši sākumā, šis darbs ir laidis dziļas uz sazarotas saknes. Ja svētā Hosemarijas sludināšana par zemes reālo lietu svētdarīšanu pagājušā gadsimta 30.-jos un 40.-ajos gados atdūrās pret tik daudz šķēršļiem, jūs varat iedomāties, kādas grūtības pievienojās tad, kad šis aicinājums svētdarīt ikkatru godīgu profesiju, tika adresēts sievietēm.

Mūsdienās, un tas ir godīgi, sievietēm daudzās darbības jomās ir tādas pat iespējas kā vīriešiem, bet pirms

astonĎesmit gadiem tas tā nebija. Toreiz, piemēram, tie bija reti gadījumi, ka viņas studēja augstskolās vai strādāja ārpus mājas, izņemot roku darbu, kuru viņas ir veikušas vienmēr. Vēl retāki bija gadījumi, kad sievietes ieņēma atbildīgus amatus sabiedriskajā, politiskajā vai akadēmiskajā dzīvē. Pēc dažiem gadu desmitiem Vatikāna II Koncils pasludināja: „Nāk stunda, patiesībā tā ir jau klāt, kad sievietes aicinājums piepildīsies pilnībā, stunda, kad sievietēm pasaulē būs tāda ietekme un vara, kāda viņām līdz šim nekad nav bijusi. Tāpēc sievietes, kas ir Evaņģēlija gara iedvesmotas, šajā laikā, kad cilvēce piedzīvo tik dziļas pārmaiņas, var izdarīt daudz, lai novērstu cilvēces pagrimumu”. [2]

Kopš tā laika ir noiets garš ceļš, pateicoties daudzu cilvēku pūliņiem, kuri devuši savu ieguldījumu, lai nodrošinātu, ka sievietes cieņa, viņas

tiesību un pienākumu vienlīdzība ar vīrieti tiktu nostiprināta, tai skaitā civillikumos. Godīgi jāatzīst, ka šo cilvēku vidū īpaša loma bija svētajam Hosemarijai, kurš no paša sākuma iedrošināja savas meitas un visas sievietes, kas pietuvinājās Opus Dei, visdažādākajās darbības jomās sasniegt iespējami augstākus mērķus. Šajā sakarā man prātā nāk daudz konkrētu gadījumu: sākot no tā, kā viņš ar visu spēku iedrošināja sievietes, kurām bija pietiekams intelektuālais potenciāls, tiekties uz augstiem profesionāliem mērķiem kultūras, zinātnes utt. jomās, līdz tam, kā viņš vienlīdz nenogurstoši pūlējās, lai tiktu atzīta sieviešu milzīgā kalpošana sabiedrībai citos darbos. Tā, piemēram, tieši pateicoties viņa pamudinājumam visur pasaulē ir radušās izglītības iestādes, kas profesionāli sagatavo daudzas jaunas sievietes darbam mājsaimniecībā, kā rezultātā šie pienākumi ir guvuši tiem pienākošos

atzīšanu un novērtējumu tiklab
civillikumos, kā arī sabiedrības
apziņā.

Es esmu pateicīgs Dievam, ka
Prelatūras ticīgie ciešā vienībā ar
daudziem citiem labas gribas
cilvēkiem ir devuši un turpina dot
ieguldījumu, lai izplatītu šo kristīgo
skatījumu uz sievietes nozīmi
pasaulē. Taču, neraugoties uz to, vēl
ir tik daudz darāmā! Kaut arī
daudzviet sievietes cieņa un loma ir
plaši atzīta, taču citviet tāda iespēja
vēl ir visai tāla. Jebkurā gadījumā
mums, Dieva meitām un dēliem,
jāturpina intensīvi pūlēties, lai tā
būtu realitāte, un jāparāda, ka, kā
rakstīja mūsu Dibinātājs, „**sievietes
attīstība, briedums, emancipācija
nav jāsaprot kā pretenzija uz
vienādību, identiskumu ar vīrieti,
kā akla vīrietim raksturīga
izturēšanās veida atdarināšana.**
**Tas sievietei nebūtu nopietns
ieguvums, bet gan nopietns**

zaudējums, ne jau tāpēc, ka viņa būtu labāka vai sliktāka par vīrieti, bet tāpēc, ka viņa ir citādāka. Principā pamatnosacījumu līmenī pastāv vienlīdzība starp vīrieti un sievieti, un šai vienlīdzībai jābūt likumīgi atzītai gan civilos, gan baznīcas likumos, jo sievietei tāpat kā vīrietim piemīt personas un Dieva bērna cieņa. Bet, pamatojoties uz šo fundamentālo vienlīdzību, katram no viņiem jātiecas pēc tā, kas ir viņa būtībai raksturīgs. Un šajā izpratnē emancipācija sievietei nozīmē reālas iespējas pilnībā attīstīt savas dotības, tās, kas ir viņas personīgās, un tās, kas viņai piemīt kā sievietei. Tiesību vienlīdzība un iespēju vienlīdzība likuma priekšā neatceļ, bet gan paredz un veicina šo dažādību, kas visus tikai bagātina.” [3]

Tāpat kā 2008.gadā, kad mēs svinējām Darba dibināšanas 80.

gadadienu, man liekas, ka piemērots veids, kā paust mūsu pateicību, ir izdzīvot turpmākos mēnešus, cieši turoties Dievmātei pie rokas. Tāpēc es ar lielu prieku izsludinu Opus Dei Marijas gadu, kas ilgs sākot no šā gada 14.februāra līdz šim pašam datumam 2011.gadā. Šo mēnešu gaitā centīsimies pastiprināti pagodināt mūsu Māti, it sevišķi lūdzoties un kontemplējot Rožukroni un izplatot šo lūgšanu mūsu tuvinieku un mūsu draugu vidū. Un īpaši pateiksimies Dievam par to sieviešu darbu, kas sevi velta materiāliem pienākumiem prelatūras centros, tā būtiski veicinot mājas atmosfēras uzturēšanu un uzlabošanu, ko Dievs bija iedvesis Darbā, kad Viņš 1928.gadā to atklāja mūsu Tēvam.

Šā Marijas gada pirmie mēneši sakrīt ar Benedikta XVI visā Baznīcā izsludinātā priesterības gada pēdējiem mēnešiem. Šajā laikā es

atkal un atkal esmu norādījis, ka
lūdzoties par priesteriem mums
jālūdzas arī par to, lai mēs, ticīgie,
vairāk apzinātos arī mūsu
„priesterisko dvēseli” ar tās ikdienas
vibrēšanu un, lai bez tam mēs -
arīdzan katru dienu - tiektos paust
prieku par šo dāvanu, kas ir kopīga
viesiem kristītajiem, daloties savā
priekā ar visiem cilvēkiem, ar
kuriem tiekamies.

14.februārī ir gadadiena arī Svētā
Krusta priesteru apvienības
dibināšanai, kas notika 1943.gadā.
Tajā dienā Mises Upura laikā kāda
sieviešu centra kapelā Kungs
svētajam Hosemarijai atklāja
risinājumu, kā Opus Dei prelatūrā
ieklaut priesterus. Mūsu Tēvs, kas
dziļi ticēja Dievišķajai Apredzībai,
skaidri redzēja, ka ar šo datumu
sakritību Dievs vēlas nostiprināt
Opus Dei raksturīgo dziļo vienotību –
gara, aicinājuma un vadības - ,
vīriešu un sieviešu, laju un priesteru

starpā. Kā viņš pats sacīja: „ **Liekas, it kā Dievs gribēja mums teikt: Nesagraujiet Darba vienotību! Mīliet, aizstāviet, veiciniet to!** ” [4]

Priesteriskā dvēsele nav nekas cits kā vispārējā priesterība, kas īstenojas kristītajos, līdz tā piepilda ikkatru viņu dzīves mirkli. Mūsu Tēvs pateicās Dievam par šo realitāti, kas realizējas ikviena Darbam uzticīgā cilvēka (vīrieša vai sievietes) dzīvē. Piemēram, 1960.gadā viņš sacīja: „**Es daudzreiz esmu jums teicis, ka mums visiem, priesteriem un lajiem, ir priesteriska dvēsele. Vēl vairāk: Man gribētos sacīt maniem bērniem, ka viņi ir priesteri – ar to ķēnišķīgo priesterību, par kuru runā sv.Pēteris (sal. 1 Pēt 2, 9), ne tikai tāpēc, ka saņēmuši to caur Kristību, bet gan tāpēc, ka vos estis lux mundi , jūs esat pasaules gaisma, un gaisma nevar palikt apslēpta: non potest civitas abscondi supra montem posita** (Mt

5, 14), pilsēta, kas celta kalnā, nav paslēpjama. Kristus ir paaugstināts pie Krusta, lai visus pievilktu pie Sevis, un mani bērni cenšas to pacelt visu cildeno cilvēcisko aktivitāšu virsotnē, lai vestu pie tā dvēseles.” [5]

Atgādinot mums šo neapšaubāmo patiesību, viņš gribēja mūs skubināt realizēt visas iespējas, ko ietver kristīgais aicinājums. Taču viņš neaprobežojās ar to, lai izklāstītu šo patiesību teorētiski, bet gan mācīja mums, kā to ieviest praksē. Viņš ieteica mums Svēto Misi „izdzīvot” katras dienas visu divdesmit četru stundu garumā un upurēšanas laikā pienest dāvanā Dievam ikdienas pienākumus, panākumus un neveiksmes, priekus un ciešanas. Viņš rosināja, lai mēs, veicot darbu, kristīgā garā trenētos tikumos, kas piemīt ikvienai profesionālai darbībai – piemēram, strādīgums, pašizliedzība, kalpošana citiem utt.

Tādā veidā, viņš secināja, Svētā Mise patiesi kļūst par „**kristieša garīgās dzīves centru un avotu**” [6], un mēs pagarinām Svēto Upuri visas dienas garumā.

Viņam patika iedziļināties detaļās. Tā kādā tikšanās reizē ar jauniem cilvēkiem uz jautājumu, kā priesterisko dvēseli realizēt praksē, viņš atbildēja: „**Kā tu domā, kādam jābūt priesterim? Upurgatavam, dedzīgam, smaidošam, pievilcīgam, tādām, kas neatgrūž cilvēkus, kas lūdz viņa pakalpojumus, tādām, kurš prot piedot, spēj saprast, var dot padomu utt. Tu zini to visu un vēl daudz ko citu, un es esmu pārliccināts, manas dārgais dēls, ka tu to centies praktizēt: tāpēc tev ir priesteriska dvēsele.**” [7]

Citā reizē viņš teica: „**Jūs piedalāties Kristu ķēnišķīgajā priesterībā, jo esiet saņēmuši Kristības un**

Iestiprināšanas sakramentus, un jums ir dalība arī pie Svētā Gara dāvātajām harizmām, tādā nozīmē, ka darāt daudz labu darbu. Dažreiz viens jūsu vārds atver acis aklajam; jūsu izturēšanās veids panāk, ka paralizētais, cilvēks, kas nav neko darījis, lai dzīvotu kristīgi, pieceļas un sāk strādāt jums līdzās; un citreiz tie ir mirušie, kuri jau smako, kas jūsu lūgumu, jūsu skaidrojumu, jūsu lūgšanu aizkustināti, dodas pie Grēksūdzes sakramenta. Viņi attīrās, viņi kļūst tīri un tad kļūst spējīgi veikt labas lietas: viņi ir atdzimuši.” [8]

Šo apsvērumu gaismā mēs varam sev jautāt, vai Svētā Mise patiešām ir visu mūsu vēlmju un nodomu centrs, vai tā ir tas avots, kas baro mūsu dedzīgo tieksmi uz svētumu un apustulātu? Vai cilvēkos, ar kuriem satiekamies ikdienas gaitās, mēs redzam dvēseles? Vai reagējam ar

mīlestību un gandarīšanu, kad redzam uzbrukumus mūsu Kungam? Bez tam būsim solidāri ar tiem, kas cieš materiālā un garīgā ziņā sakarā ar kariem, vajāšanām, dabas katastrofām utt., cenšoties atbalstīt viņus ar mūsu lūgšanām un, ja iespējams, palīdzēt materiāli. Tieksimies pēc tā, lai tādas ziņas, kā Haiti zemestrīce nepaliktu tikai un vienīgi par atmiņām.

Runājot par svētā Arsas prāvesta sevišķo pastorālo spēku, Pāvests norādīja, ka apustuliskie augļi ir atkarīgi no vienotības ar mūsu Kungu. Kādas audiences laikā viņš skaidroja: „**Ne savu cilvēcisko spēju dēļ, un arī ne balstoties tikai uz gribasspēku, lai cik tas arī būtu slavējams, viņam izdevās aizskart cilvēku sirdis. Viņš iekaroja dvēseles, arī visietiepīgākās, darot tām zināmu to, ko pats izdzīvoja personiski, proti, draudzību ar Jēzu. Viņš bija „iemīlējies” Kristū**

un viņa pastorālā darba panākumu patiesais noslēpums bija viņa mīlestības kvēle uz euharistisko Noslēpumu – pasludināto, svinēto un izdzīvoto. Tā kļuva par mīlestību pret kristiešu ganāmpulku, pret kristiešiem un pret visiem cilvēkiem, kas meklē Dievu.” [9]

19.februārī mēs īpašā veidā pieminēsim mūsu mīloto donu Alvaro, kurš šajā dienā svinēja savu vārdadienu. Uzticēsimies viņa aizbildniecībai, izdzīvojot šo jauno Marijas gadu, lai vadītu to ar tādu pašu bērna garu, ar kādu pirmais svētā Hosemarijas pēctecis izsludināja un izdzīvoja citus Marijas gadus, kas bija veltīti dažādām Darba gadadienām. Nākošajā dienā, 20.februārī, es ordinēšu par diakoniem divus jūsu asociētos brāļus. Lūgsimies par viņiem un par visiem garīdzniekiem.

Pirms dažām dienām Svētais Tēvs pieņēma mani privātā audiencē. Es viņam nodevu visu jūsu mīlestību un lūgšanas un apliecināju, ka mēs vienmēr lūdzamies par viņu un par viņa nodomiem. Turpināsim būt cieši vienoti ar Pētera pēcteci un visiem bīskapiem, priesteriem un Baznīcas ticīgajiem. Benedikts XVI svētīja Darba ticīgo apustulisko darbu un katru no mums.

Protams, nav nepieciešams, lai es jums atgādinātu pat to, cik ļoti es paļaujos uz jūsu lūgšanām par maniem nodomiem. Turpiniet būt dāsni.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2010. gada 1. februārī.

[1] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimenes tikšanās, februāris 1955.

[2] Vatikāna II koncils, Noslēguma vēstījums sievietēm, 08.12.1965, Nr. 3-4.

[3] Sv. Hosemarija, *Sarunas* , Nr.87.

[4] Sv. Hosemarija, Piezīmes no sprediķa, 14.02.1958.

[5] Sv. Hosemarija, Piezīmes no meditācijas, 15.04.1960.

[6] Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet garām*, Nr. 87

[7] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimenes tikšanās, 31.03.1974.

[8] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimenes tikšanās, oktobris, 1972.

[9] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 05.08.2009.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/prelata-vestule-
februaris-2010/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-februaris-2010/) (28.02.2026)